

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a Mgr. Barbory Berkové, v právní věci žalobce **J. P.**, bytem O., 17. I. 62, zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Praha, Vodičkova 709/33, proti žalovanému **Generálnímu řediteli Vězeňské služby ČR**, se sídlem Praha 4, Soudní 1672/1a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2014, č. j. VS 28/002/004/2014-50/PERS/215, **ve věci kázeňského přestupku,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí **Generálního ředitele Vězeňské služby ČR** ze dne 8. 9. 2014, č. j. VS 28/002/004/2014-50/PERS/215, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta se sídlem v Praze, Vodičkova 709/33.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2014, č. j. VS 28/002/004/2014-50/PERS/215, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Vazební věznice Olomouc (dále jen „služební funkcionář“) ze dne 5. 5. 2014, č. j. VS 12/078/001/2014-37/PERS/200, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku, kterého se měl dopustit tím, že porušil základní povinnost příslušníka stanovenou v § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), kterou je povinnost dodržovat kázeň spočívající v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. Tohoto jednání se měl dopustit tím, že při výkonu služby ze dne 3. 2. 2014 na 4. 2. 2014 nezjistil na cele č. 39/3, kde byl umístěn obviněný M. H., otvor pod oknem ve zdi o velikosti cca 35 x 55 cm s celkovou hloubkou otvoru 30 cm, skrytý dvěma ručníky, za což mu byl uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 20% na dobu 3 měsíců.

Žalobce předně namítal, že marně uplynula dvouměsíční propadná subjektivní lhůta uvedená v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru, neboť má za to, že se služební funkcionář dozvěděl o jeho jednání dne 4. 2. 2014 a rozhodnutí o uložení kázeňského trestu mu bylo doručeno až dne 6. 5. 2014. Žalobce považuje za absurdní tvrzení žalovaného, že se služební funkcionář o jednání žalobce dověděl až z informace vedoucího oddělení prevence a stížností Vazební věznice Olomouc ze dne 25. 3. 2014, když dle názoru žalovaného teprve informace získaná jako výsledek šetření tohoto orgánu měla takovou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečila, že řízení o kázeňském přestupku nebylo zahajováno na základě informací blíže nijak neověřených a nejasných, které mohly mít vzhledem k osobě svědka M. H. charakter zřetelně nevěrohodných a hovořících v neprospěch příslušníka.

Dále žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že se do subjektivní dvouměsíční lhůty nezapočítává doba, po kterou pověřený orgán Vězeňské služby, oddělení prevence a stížností Vazební věznice Olomouc, prováděl šetření podle § 158 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále jen „trestní řád“), ve věci poškození zdi cely, na které byl samostatně umístěn obviněný M. H.. Takový výklad dle žalobce odporuje dikci ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru, dle něhož se do běhu těchto lhůt nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení. Po celou dobu však vůči žalobci nebyl učiněn žádný úkon, který by jej spojoval s případnou trestnou činností a učiněn být ani nemohl, neboť oddělení prevence a stížností je policejním orgánem výlučně ve vztahu k obviněným a odsouzeným, nikoli k příslušníkům vězeňské služby, k těm je příslušná Generální inspekce bezpečnostních sborů. Se žalobcem tak žádné trestní řízení vedeno nebylo.

Dále žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného je zatíženo stejnými právními vadami jako rozhodnutí prvoinstanční, navíc je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitkám žalobce uvedl, že zákonná lhůta běží ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku. V tomto konkrétním případě se tak stalo dnem 1. 4. 2014, kdy byl služebnímu funkcionáři doručen přímým nadřízeným

žalobce návrh na uložení kázeňského trestu ze dne 26. 3. 2014. Dne 4. 2. 2014 byla hlášena mimořádná událost pokusu o útěk vězněné osoby, o které se dozvěděl i služební funkcionář, předložené hlášení však nenasvědčovalo tomu, že ze strany žalobce mohlo dojít ke spáchání kázeňského přestupku. Uvedená kvalifikace proběhla až následně přímým nadřízeným žalobce ve spolupráci s oddělením prevence a stížností věznice, které provádělo šetření celé události a až na základě tohoto šetření bylo zjištěno, že došlo k možnému porušení povinností žalobce s ohledem na nedodržení vnitřních předpisů, když toto bylo náležitě nahlášeno služebnímu funkcionáři prostřednictvím záznamu o ukončení šetření dne 15. 3. 2014. Nejdříve tak tímto dnem se služební funkcionář dozvěděl o jednání, majícím znaky kázeňského přestupku a nejdříve tímto dnem začala běžet dvouměsíční prekluzivní lhůta. Následně žalovaný uvedl, že služební funkcionář musí mít pro zahájení řízení o kázeňském přestupku k dispozici takové indicie, z nichž vyplývá důvodnost zahájení takového řízení. Touto nezbytnou indicí a podkladem byl pouze návrh na uložení kázeňského trestu, coby výsledek provedeného šetření, jelikož do té doby služební funkcionář nemohl závadné jednání právně kvalifikovat. Žalovaný ve svém vyjádření dále uvedl, že do předmětné lhůty se dle zákona nezapočítává lhůta, po kterou pověřený orgán prováděl šetření podle § 158 odst. 1 trestního řádu, a proto začala běžet předmětná lhůta nejdříve 15. 3. 2014, kdy se výsledky uvedeného šetření dozvěděl služební funkcionář. Žalovaný dále zdůraznil, že pokus o útěk vězněné osoby zásadním způsobem ohrozil esenciální funkci věznice samotné, čemuž musí odpovídat sankce s tímto spojené. Nadto žalovaný uvedl, že žaloba nesplňuje formální náležitosti stanovené zákonem, neboť neobsahuje specifikaci dne doručení rozhodnutí žalobci a nejsou v ní označeny konkrétní výroky, které žalobce napadá, tudíž je od podstaty neprojednatelná, a dále poukázal na vadně formulovaný žalobní petit, který je dle jeho názoru neurčitý, neboť napadená rozhodnutí nelze bez dalšího pouze zrušit.

Krajský soud nejprve dospěl k závěru, že žaloba je včasná, podána oprávněnou osobou, přípustná a jsou splněny veškeré podmínky pro její projednání. Soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou [§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud se neztotožňuje s námitkami žalovaného vůči žalobě, uvedenými v jeho vyjádření ze dne 3. 12. 2014, který ji považuje za neprojednatelnou, neboť neobsahuje specifikaci dne doručení rozhodnutí žalobci a nejsou v ní označeny konkrétní výroky, které žalobce napadá. Krajský soud má za to, že neuvedení dne doručení žalobou napadeného rozhodnutí [náležitost žaloby dle ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] není takovým nedostatkem, pro nějž by nebylo možné v řízení pokračovat, neboť se jedná o skutečnost, která je bez obtíží zjištělná z obsahu správního spisu. Nadto soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 8. 9. 2014, žalobce podal žalobu dne 15. 10. 2014, tedy měsíc a týden od vydání rozhodnutí, a již z těchto skutečností soud bezpečně určil, že žaloba byla podána včas. Proto soud neshledal důvod žalobce vyzývat k doplnění tohoto údaje.

Ohledně námitky neoznačení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá [náležitost žaloby dle ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], soud uvádí, že žalobce navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného, které vymezil datem vydání

a č. j. rozhodnutí, když prvním výrokem byl žalobce uznán vinným ze skutku vymezeného v úvodu tohoto rozhodnutí, a druhým bylo rozhodnuto o nepřiznání náhrady nákladů žalobci. Je tedy zjevné, že žalobce požadoval zrušení rozhodnutí jako celku, tj. obou výroků rozhodnutí žalovaného.

Za formalismus považuje krajský soud tvrzení žalovaného o neurčitosti petitu z důvodu formulace užití žalobcem, který toliko navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a již dále neuvádí, co by mělo následovat po zrušení rozhodnutí. Krajský soud uvádí, že skutečnost, že žalobce výslovně nenavrl vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, nezpůsobuje neurčitost petitu, který je zcela jednoznačný, a to návrh na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Případnou vadou rozhodnutí by bylo, pokud by podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. nepostupoval soud, tedy pokud by rozhodnutí pouze zrušil a nevyslovil by, že věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Pokud však tento návrh postupu soudu při učinění návrhu na zrušení rozhodnutí neuvede žalobce, v žádném případě to nezpůsobuje neurčitost žalobního petitu. O vrácení věci žalovanému rozhodne soud při zrušení napadeného rozhodnutí z moci úřední.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že:

- dne 4. 2. 2014 byl sepsán vrchním dozorcem por. Mgr. J. Š. služební záznam o tom, že dne 4. 2. 2014 v 8:45 hodin při ranní kontrole cel dozorce pprap. M. H. a vychovatelka Mgr. M. Š. na cele 39/3, kde byl umístěn obv. M. H., odhalili vydlabanou díru pod oknem, což následně nahlásili nadřízenému;
- dne 4. 2. 2014 bylo pověřeným policejním orgánem Vazební věznice Olomouc, oddělením prevence a stížností, zahájeno dle ustanovení § 158 odst. 1 trestního řádu šetření ve věci poškození zdi cely č. 39/3, na které byl samostatně umístěn obviněný M. H.. Šetření dle § 158 odst. 1 tr. ř. bylo zahájeno s cílem prověřit a zjistit, zda v souvislosti s poškozením zdi cely č. 39/9 ve Vazební věznici Olomouc nedošlo ke spáchání protiprávního jednání;
- dne 5. 2. 2014 byla vydána informace pro ředitele odboru kontroly Vězeňské služby ČR, Generální ředitelství, zpracovaná mjr. Bc. M., v níž je podrobně popsána celá událost ze dne 4. 2. 2014, konkrétní zjištěný stav na cele č. 39/3 Vazební věznice Olomouc, podání vysvětlení obv. M. H., včetně zjištění získaných šetřením oddělení prevence a stížností Vazební věznice Olomouc a možného následku. Dále je zde uvedeno, že oddělení prevence a stížností provádí mj. šetření k možnému pochybení příslušníků či zaměstnanců Vazební věznice Olomouc v rámci kontrol cely v období, kdy došlo k jednání pachatele. Dále informace uvádí, že v 8:51 hod. byl informován ředitel vazební věznice, vedoucí oddělení vězeňské stráže, vedoucí oddělení prevence a stížností, zástupce vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu, v 9:00 hod. byl vyrozuměn 1. náměstek generálního ředitelství a ředitel odboru vězeňské a justiční stráže;
- dne 13. 3. 2014 byl sepsán záznam o ukončení šetření;
- dne 15. 3. 2014 byl vedoucím oddělení prevence a stížností mjr. P. M. sepsán služební záznam o porušení povinností ze strany příslušníků oddělení výkonu vazby a trestu při vzniku mimořádné události ze dne 4. 2. 2014, z něhož vyplývá, že v rámci prováděného šetření zahájeného dne 4. 2. 2014 (viz výše) k věci podali vysvětlení i zaměstnanci oddělení výkonu

vazby a trestu, dne 12. 3. 2014 žalobce, dne 13. 3. 2014 pprap. S.. Následným vyhodnocením jejich podání vysvětlení a dosud provedeného šetření bylo zjištěno, že v jejich činnosti došlo k porušení vnitřních předpisů, které umožnilo protiprávní jednání obv. H.. Vzhledem k této skutečnosti byl o tomto zjištění dne 15. 3. 2014 informován ředitel Vazební věznice;

- dne 26. 3. 2014 byl vedoucím oddělení výkonu a vazby vydán návrh na kázeňské řízení se žalobcem, téhož dne bylo ředitelem vazební věznice sepsáno oznámení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru se žalobcem, se kterým byl žalobce seznámen dne 1. 4. 2014;
- dne 5. 5. 2014 vydal služební funkcionář rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným z v úvodu odůvodnění rozsudku vymezeného skutku. S rozhodnutím byl žalobce seznámen dne 6. 5. 2014;
- dne 21. 5. 2014 se žalobce proti rozhodnutí služebního funkcionáře odvolal, když mj. namítal marné uplynutí lhůty ve smyslu ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru;
- ze stanoviska komisaře por. Bc. L. P. ze dne 16. 6. 2014 bylo zjištěno, že celá událost byla vyhodnocena jako mimořádná a jako taková byla ve smyslu § 10 odst. 3 písm. i) NGR č. 1/2013, o mimořádných událostech ve Vězeňské službě České republiky, zaslán stálou službou na operační středisko Generální inspekce bezpečnostních sborů „Přehled všech mimořádných událostí“, který obsahoval rovněž informaci o uvedeném případě. Provedeným šetřením nebyly zjištěny poznatky a skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že byl spáchán trestný čin příslušníkem Vazební věznice Olomouc, jednání žalobce bylo posouzeno jako možný kázeňský přestupek. Policejní orgán Generální inspekce bezpečnostních sborů byl telefonicky informován o výsledku provedeného šetření. Policejní orgán Generální inspekce bezpečnostních sborů nebyl ve věci jiným způsobem činný a nevydal žádné písemné stanovisko k protiprávnímu jednání žalobce;
- dne 8. 9. 2014 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

Podle ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru, kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku. Do běhu těchto lhůt se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení.

Podle ustanovení § 158 odst. 1 trestního řádu policejní orgán je povinen na základě vlastních poznatků, trestních oznámení i podnětů jiných osob a orgánů, na jejichž podkladě lze učinit závěr o podezření ze spáchání trestného činu, učinit všechna potřebná šetření a opatření k odhalení skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, a směřující ke zjištění jeho pachatele; je povinen činit též nezbytná opatření k předcházení trestné činnosti. Pověřené orgány Vězeňské služby České republiky neprodleně informují Generální inspekci bezpečnostních sborů, jakmile zahájí takové šetření.

Podle ustanovení § 12 odst. 2 písm. b) trestního řádu policejními orgány se rozumějí Generální inspekce bezpečnostních sborů v řízení o trestných činech příslušníků Policie České republiky, příslušníků Vězeňské služby České republiky, celníků anebo zaměstnanců České republiky zařazených k výkonu práce v Policii České republiky, nebo o trestných činech zaměstnanců České republiky zařazených k výkonu práce ve Vězeňské službě České republiky anebo v Celní správě České republiky, spáchaných v souvislosti s plněním jejich pracovních úkolů.

Podle ustanovení § 12 odst. 2 písm. c) trestního řádu policejními orgány se rozumějí pověřené orgány Vězeňské služby České republiky v řízení o trestných činech osob ve výkonu vazby, trestu odnětí svobody a zabezpečovací detence, spáchaných ve vazební věznici, věznici nebo v ústavu pro výkon zabezpečovací detence.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. m) zákona č. 555/1992 Sb., o vězeňské službě a justiční stráží České republiky, vězeňská služba v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem objasňuje a prověřuje vlastními pověřenými orgány (dále jen „pověřené orgány Vězeňské služby“) trestné činy osob ve výkonu vazby, trestu odnětí svobody a zabezpečovací detence; ve spolupráci s Generální inspekcí bezpečnostních sborů se podílí na předcházení a odhalování trestné činnosti příslušníků Vězeňské služby a občanských zaměstnanců zařazených k výkonu práce ve Vězeňské službě spáchané při výkonu služby nebo při plnění pracovních úkolů.

Krajský soud se nejprve zabýval námitkou dodržení lhůty pro uložení kázeňského trestu. Je-li taková námitka důvodná, nemá praktický význam zkoumat námitky další. S ohledem na postoje účastníků v řízení se soud touto námitkou zabýval jednak z pohledu počátku běhu subjektivní lhůty pro uložení kázeňského trestu podle ustanovení § 186 odst. 9 věty první zákona o služebním poměru, a dále zkoumal, zda v daném případě je možno aplikovat stavění běhu lhůty podle ustanovení § 186 odst. 9 věty poslední zákona o služebním poměru.

Krajský soud dospěl k závěru, že den, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, byl samotný den mimořádné události, tj. 4. 2. 2014. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že služební funkcionář (ředitel Vazební věznice Olomouc) měl vědomost o možném porušení služebních povinností již dnem, kdy k předmětné události došlo, tedy 4. 2. 2014, neboť tato událost mu byla hlášena jako mimořádná událost, když ve zprávě ze dne 5. 2. 2014 vypracované pro Generální ředitelství Vězeňské služby ČR je uvedeno, že v 8:51 hod. byl o události informován ředitel vazební věznice a již v této zprávě, která obsahuje podrobný popis události včetně jejího časového zařazení od 3. 2. 2014 15:00 hod. do 4. 2. 2014 8:45 hod., je uvedeno, že je šetřeno možné pochybení zaměstnanců Vazební věznice Olomouc v rámci kontrol cely v období, kdy došlo k jednání pachatele. Krajský soud v této souvislosti poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2003, sp. zn. 5 A 141/2002, kdy Nejvyšší správní soud s odkazem na starší judikaturu Vrchního soudu v Praze uvedl, že pro počátek běhu subjektivní dvouměsíční lhůty je rozhodující okamžik, kdy se služební funkcionář obeznámil se skutkovými okolnostmi případu v takovém rozsahu, že je možné předběžné právní hodnocení. Není však podmínkou, aby šlo o informaci zvláště kvalifikovanou, vázanou na jiné řízení nebo že by taková informace musela pocházet jen z určitého zdroje.

Krajský soud má za to, že s ohledem na konkrétnost informací, z nichž vyplývá, že se v daném případě vězeň pokusil vyhloubit díru ve zdi věznice v čase od 15:00 hodin dne 3. 2. 2014 do 8:45 hodin dne následujícího, a které služební funkcionář obdržel dle sdělení ze dne 5. 2. 2014 v den zjištění vyhloubené díry, lze uzavřít, že i s ohledem na úzké časové vymezení události měl služební funkcionář dostatek informací o skutkových okolnostech případu již v den zjištění události, aby mohl učinit předběžné právní hodnocení. S ohledem na skutečnost, že řediteli věznice byl skutek popsán již dne 4. 2. 2014 s jednoznačným časovým ohraničením, byl okruh osob z řad zaměstnanců věznice (dozorců) natolik zúžen, že lze uzavřít, že ředitel věznice věděl, kdo se případného kázeňského provinění mohl dopustit.

Při zjištění pokusu vězně o útěk z věznice je zcela logické okamžité důvodné podezření, že došlo k pochybení osob, které nad vězněm vykonávaly v předmětném čase dozor. Naopak by soud považoval za laxní přístup vedení věznice, pokud by tomu tak nebylo. Tento závěr je ostatně podpořen i obsahem již zmíněné informace ze dne 5. 2. 2014, v níž je uvedeno, že je šetřeno možné pochybení zaměstnanců. Krajský soud tak nemůže přisvědčit názoru žalovaného, že služební funkcionář neměl dne 4. 2. 2014 dostatek informací o skutkových okolnostech případu.

Krajský soud tedy uzavírá, že se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, dne 4. 2. 2014 a tohoto dne počal běh lhůty pro rozhodnutí o kázeňském provinění žalobce.

Co se týče možnosti stavění běhu lhůty podle ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru z důvodu vedení trestního řízení, k tomu krajský soud uvádí následující: podmínkou stavění běhu lhůty je jednak řádné vedení trestního řízení a jednak musí být takové trestní řízení vedeno pro týž skutek. Dle závěru soudu v případě žalobce nebyla splněna ani jedna z výše vymezených podmínek.

Krajský soud se ztotožňuje s námitkou žalobce, že v případě žalobce je policejním orgánem oprávněným vést trestní řízení podle ustanovení § 158 odst. 1 trestního řádu jen a pouze Generální inspekce bezpečnostních sborů. Tento závěr vyplývá z ustanovení § 12 odst. 2 písm. b) trestního řádu, dle něhož policejními orgány v případě trestných činů příslušníků Vězeňské služby ČR spáchaných v souvislosti s plněním pracovních úkolů je Generální inspekce bezpečnostních sborů. Pověřené orgány Vězeňské služby ČR jsou policejními orgány pouze v řízení o trestných činech osob ve výkonu vazby, trestu odnětí svobody a zabezpečovací detence, spáchaných ve vazební věznici, věznici nebo v ústavu pro výkon zabezpečovací detence [§ 12 odst. 2 písm. c) trestního řádu]. Pověřený orgán Vězeňské služby může šetřit trestnou činnost příslušníků Vězeňské služby ČR jediné ve spolupráci s Generální inspekcí bezpečnostních sborů [§ 2 odst. 1 písm. m) zákona č. 555/1992 Sb.]. Tak tomu v tomto případě dle obsahu správního spisu však nebylo, což mj. vyplývá i ze stanoviska komisaře por. Bc. L. P. ze dne 16. 6. 2014, v němž je výslovně uvedeno, že policejní orgán Generální inspekce bezpečnostních sborů nebyl ve věci kromě toho, že mu byla událost nahlášena jako mimořádná událost a byl informován o výsledku šetření, jiným způsobem činný a nevydal žádné písemné stanovisko k protiprávnímu jednání žalobce. Pověřený orgán Vězeňské služby, kterým bylo v tomto případě oddělení prevence a stížností, tak nemohl sám vést trestní řízení vůči žalobci. Lze tak uzavřít, že nemohlo dojít ke stavění běhu lhůty pro rozhodnutí o kázeňském provinění žalobce z důvodu vedení trestního řízení vůči jeho osobě.

Pokud jde o totožnost skutku, ze záznamu o zahájení šetření ze dne 4. 2. 2014 vyplývá, že oddělení prevence a stížností zahájilo jako pověřený policejní orgán trestní řízení podle ustanovení § 158 odst. 1 trestního řádu ve věci poškození zdi na cele č. 39/3, kde byl umístěn obv. M. H.. Krajský soud dospěl k závěru, že za situace, kdy skutkem, pro který bylo dne 4. 2. 2014 zahájeno trestní řízení, je poškození zdi na cele č. 39/3, a v případě kázeňského provinění žalobce se jednalo o skutek porušení povinnosti dodržovat kázeň spočívající v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, se nejedná ani o totožný skutek (lapidárně řečeno – o trestním stíhání žalobce pro vyhloubení otvoru ve zdi nebylo nikdy uvažováno).

Z výše uvedeného vyplývá, že nedošlo ke stavění běhu lhůty ve smyslu ustanovení § 186 odst. 9 posl. věty zákona o služebním poměru, neboť vůči žalobci nebylo vedeno trestní řízení pro týž skutek.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009-76, se na subjektivní dvouměsíční lhůtu stanovenou v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru musí nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu I. stupně).

Krajský soud uzavírá, že subjektivní lhůta pro uložení kázeňského trestu podle ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru uplynula dne 4. 4. 2014, neboť počala běžet dne 4. 2. 2014. Pokud správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o uložení kázeňského trestu žalobci dne 5. 5. 2014, stalo se tak po uplynutí dvouměsíční subjektivní lhůty. Protože je tato lhůta lhůtou prekluzivní, zanikla jejím uplynutím možnost žalobce kázeňsky potrestat. Námitka žalobce o tom, že subjektivní lhůta k uložení kázeňského trestu žalobci marně proběhla, je tudíž důvodná.

Pro důvodnost žalobní námítky prekluze tedy krajský soud bez jednání zrušil napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Současně krajský soud, nemaje podle s.ř.s. jiné volby, vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

- a) zaplacený soudní poplatek celkem 3.000 Kč
- b) náklady právního zastoupení advokátem

- α) odměna advokáta za zastupování
v řízení ve výši 3.100 Kč bez DPH / /
úkon při těchto úkonech právní služby
poskytnutých po 31. 12. 2012 § 7, § 9 odst. 4 písm. b)

1) příprava a převzetí věci	vyhl. č. 177/1996 Sb.	
2) sepis žaloby	ve znění od r. 2013	6.200 Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / / úkon při úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených pod písm.α) – β)		1.428 Kč
<i>Celkem</i>		<i>11.228 Kč</i>

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Olomouci dne 30. května 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu